

NE 3.9

UN CAMÍ DE
VIDA PLENA

a la llum de la

PARAULA DE DÉU

Benaurança
dels fills de
DÉU

Benaventura
dels fills de Déu

Benaurança
de les relacions en

CRIST

“Feliços els qui
treballen per la pau,

perquè seran anomenats
fills de Déu”

(Mt 5, 9)

Idea central del text 1

Jesús ens vol fills de Déu.

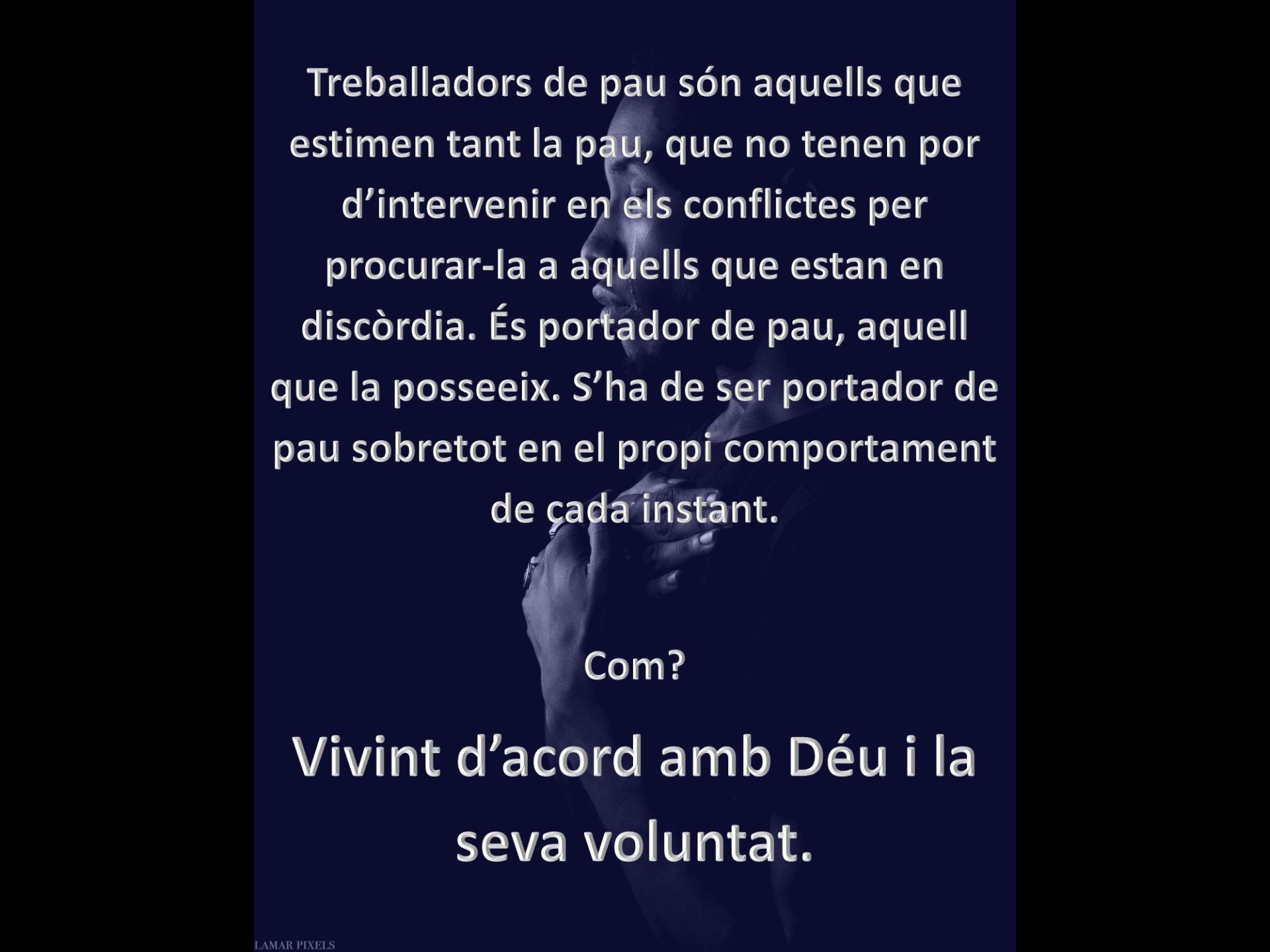
Obradors de PAU.

**Jesús revoluciona les
nostres relacions.**

**Relacions de fills de Déu,
no de servidors de l'ego.**

Els treballadors de la pau dels que parla Jesús, no són els anomenats pacífics, que estimen la tranquil.litat, no suporten les disputes i es manifesten conciliadors, no volen ser destorbats, ni volen problemes. Tampoc aquells que, fiant-se de Déu, no reaccionen quan són provocats o ofesos.

Treballadors de pau són aquells que
estimen tant la pau, que no tenen por
d'intervenir en els conflictes per
procurar-la a aquells que estan en
discòrdia. És portador de pau, aquell
que la posseeix. S'ha de ser portador de
pau sobretot en el propi comportament
de cada instant.

Com?

Vivint d'acord amb Déu i la
seva voluntat.

A statue of Mahatma Gandhi is the central focus, depicted sitting cross-legged on a wooden floor. He is shirtless, wearing a white dhoti, and holding a dark wooden bowl in his lap. The background is a warm, reddish-brown color. Overlaid on the image is white text in a sans-serif font, arranged in a vertical column. The text describes the role of peace workers in creating bonds and relationships, reducing tensions, and dismantling war attitudes in various settings like family, work, school, sports, and politics.

Els treballadors de pau s'esforcen
per crear vincles,
establir relacions entre les
persones,
aplanant tensions,
desmantellant actituds de guerra
freda,
tant presents en
ambients familiars,
de treball, a l'escola, a l'esport,
a la política,
entre les nacions...

A casa t'adones que el pare s'enfada amb la mare, l'àvia no parla amb la veïna. Coneixes la rivalitat entres amics teus. Potser tu també estàs enfadat amb companys de l'escola, del treball, i en altres ambients...

En una comunitat s'observen grans i petites desavinences amagades. Els mitjants de comunicació parlen contínuament del món com un immens hospital ple de malalts, i les nacions com un gran malalt necessitat de treballadors de pau que curin relacions tenses, insostenibles que representen greus amenaces de guerra. Ho estem vivint cada dia.

La pau és un aspecte característic de les relacions típicament cristianes que la persona creient tracta d'instaurar amb les persones amb les que entre en contacte: són relacions de sincer amor sense falsedat ni engany, sense cap forma d'implícita violència o rivalitat ni egocentrisme.

Treballar per restablir relacions d'aquest tipus en el món és un fet revolucionari. Les relacions que veiem en la nostra societat, habitualment són totalment contràries a la pau.

Jesús sabia com eren les relacions humanes, per això demana als seus deixebles de fer sempre el primer pas sense esperar que el faci l'altre, sense pretendre la reciprocitat:

“Jo us dic: estimeu els vostres enemics...

Si saludeu els vostres germans, què feu d'extraordinari?”

(Mt 5, 43.47).

Jesús ha vingut a posar la pau.

Tot el seu missatge i comportament són en aquest sentit. Però aquesta nova relació amb les persones, desemmascara les falses relacions socials, revela la violència amagada en les relacions entre els homes.

A l'home no li agrada que es descobreixi aquesta veritat i hi ha el risc, en casos extrems, que respongui amb l'odi i la violència contra aquell que s'atreveix a destorbar la convivència i les estructures existents.

Jesús,

el portador de pau,
ha estat mort per la violència de
l'home.

Els portadors de pau, seran nomenants fills de Déu.

Rebre un nom significa esdevenir allò que el nom expressa. St. Pau anomenava Déu “el Déu de la pau”, i saludant als cristians els deia:

A silhouette of a person with their arms outstretched, standing against a bright sunset. The sun is low on the horizon, creating a lens flare effect. The background shows a hazy landscape with mountains and a valley.

“El Déu de la pau sigui amb vosaltres”

(Fil 4, 9).

Aleshores, com viure aquesta Paraula?

Sobretot difonent en qualsevol lloc del món l'amor. Però per viure l'amor, cal abandonar la ignorància, que és falsedat, causa de sofriment, en la que ens manté l'ego. Qualsevol sofriment ens indica el nivell de consciència baix en el que ens té atrapats l'ego.

En els nivells de consciència elevats, també experimentem sofriments, però la diferència està en la manera de gestionar-los.

Si ens el gestiona l'ego, el sofriment perdura i perdura. Si aprenem a gestionar-los des del Ser, el sofriment es transforma en una font de creixement, d'evolució espiritual i de pau. És en aquest nivell de pau, on hi ha els autèntics pacificadors, els fills de Déu. Per tant, amb aquesta benaurança, Jesús ens proposa créixer, madurar, convertir-nos en autèntics fills de Déu.

- *Soc treballador i generador de pau?*
- *Les meves relacions generen pau?*
- *Hi ha algú (familiar, amic, veí...) amb qui no hi estic en pau?*
- *Avui, acullo la invitació de Jesús i poso pau amb qui no n'hi tinc?*
- *Avui, per què no dono jo el primer pas?*

Si em sembla difícil, potser impossible; si la dificultat per restablir la pau amb algú és molt gran, parlem-ne. Hi ha maneres de restablir la pau amb el pitjor "enemic". Cerquem-les.

Compartim experiències com a "fills de Déu" amb Jesús enmig nostre.

TEXT 2

Posicionaments de l'ego = sabotejadors de pau.

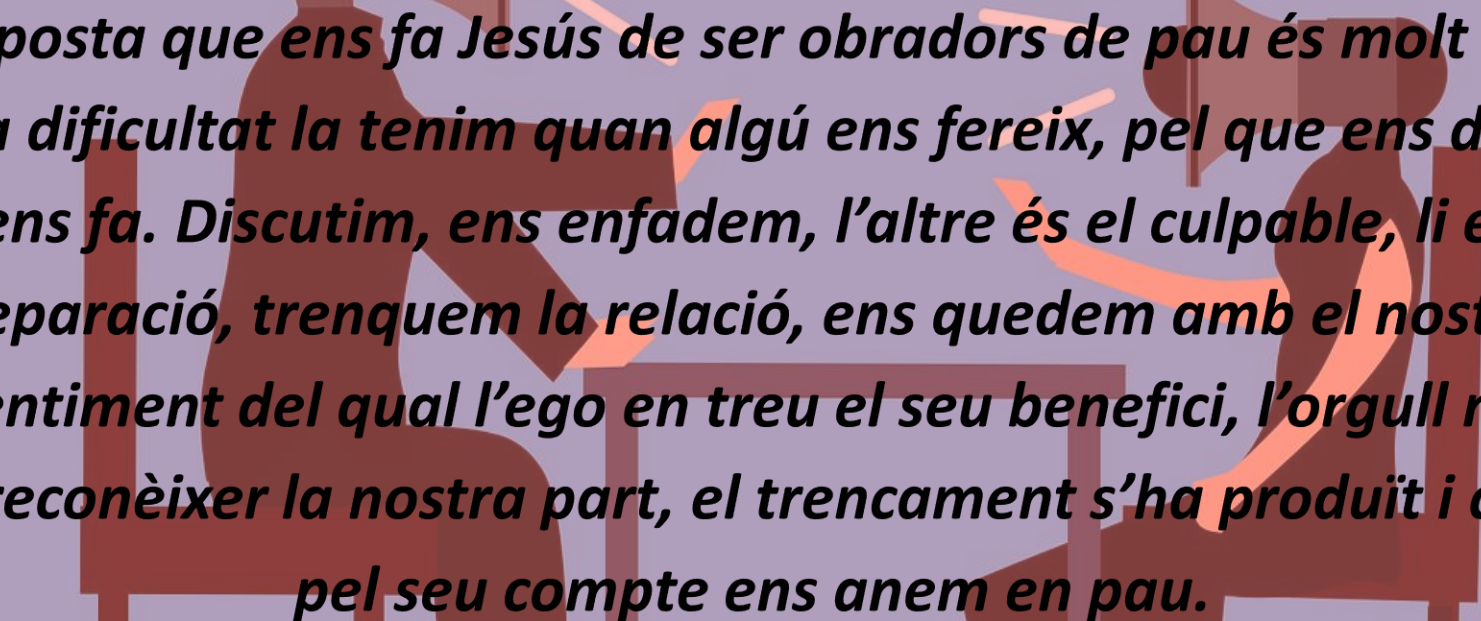
“Viure Dins”, “amagats en Déu, juntament amb el Crist”.

Des de dintre, som

**homes de
pau**

Observem la següent escena i preguntem-nos si és habitual en les relacions humanes:

La proposta que ens fa Jesús de ser obradors de pau és molt bonica. Però la dificultat la tenim quan algú ens fereix, pel que ens diu o pel que ens fa. Discutim, ens enfadem, l'altre és el culpable, li exigim reparació, trenquem la relació, ens quedem amb el nostre ressentiment del qual l'ego en treu el seu benefici, l'orgull no ens deixa reconèixer la nostra part, el trencament s'ha produït i cadascú pel seu compte ens anem en pau.

Fals, aquesta situació no queda en la pau de Jesús.

Creieu exagerada aquesta escena?

Des dels nostres ressentiments, a quin Déu preguem?

Analitzem l'escena des de la part ferida.

Quan jo em sento ferit, l'ego me la converteix en un posicionament seu. Elements típics d'aquestes escenes: M'ha dit o m'ha fet "x". M'he sentit ferit, hem discutit, m'he enfadat, volia que se n'adonés que m'ha fet mal, he exigint reparació, jo "tinc raó", trenco la relació i em quedo ressentit, amb l'expectativa que l'altre doni el primer pas, em demani perdó i doni senyals de pau, mentre jo segueixo...

ressentit

L'expectativa que l'altre doni el primer pas, és orgull.
Jo estic en un posicionament del meu ego.

Hawkins diu taxativament:

“Estar disposat a lliurar els posicionaments per un sentiment d'humilitat envers Déu, vol dir estar disposat a acceptar la possibilitat que els éssers humans som intrínsecament innocents i patim una profunda ignorància. L'únic camí de sortida del patiment és transcendir aquesta ignorància i arribar a la teva veritat espiritual. Aleshores et converteixes en un estudiant de la veritat espiritual en la teva vida personal, i fins i tot en darrer terme, en la teva vida professional.”

Estic disposat a lliurar aquest posicionament que ara saboteja la

pau?

Hawkins continua:
“Per la seva pròpia naturalesa, estructura i qualitats, el fals ego-jo és incapaç d’assolir la pau o una vertadera felicitat. En el millor dels casos, experimenta el plaer (fals) del sentiment victimista i del retorn a la infelicitat”.

Sabent que l'ego és incapaç d'assolir la pau, què he de fer per viure novament com a vertader fill de Déu?

Hawkins proposa solucions:

*“Tots els posicionaments sostinguts es poden perdonar...
La causa del dolor i del sofriment és una pura il.lusió...
Al final, es descobreix que el sacrifici de renunciar a la ment
(al posicionament del jo ofès, ferit, humiliat)*

*és el major do
que un pot rebre*

Estic disposat a renunciar al meu posicionament i deixar-lo anar?

Disposat a perdonar el meu ego per esclavitzar-me i donar gràcies a l'altre per l'oportunitat de desprendre-me'n i

mirar-lo amb ulls
nous?

L'altre, des del
començament, és el
missatger que em porta
el regal que m'allibera
de mi mateix.

Acceptaré el regal de la
pau, o em mantindré en
l'orgull sense
“baixar del ruc”?

La benaurança que estudiem avui, ens dona l'oportunitat de desprendre'ns d'aquells posicionaments que sabotegen la pau. Podem fer volades intel.lectuals sobre la pau, però si no baixem al concret de la nostra vida, aquesta i totes les benaurances quedaran en meres idees espiritualistes. El vertader canvi espiritual es produeix reconeixent i entregant cada posicionament a

Déu

A photograph of a woman with dark hair tied back, looking down at a baby she is holding. The baby is wearing a grey hoodie and has a blue and yellow pacifier in its mouth. The woman's hand is near her face, and she appears to be holding a cigarette. The background is dark and out of focus.

Concretament encara
més, cada un dels
posicionaments del
nostre ego produeix
un efecte nefast: la
separació il.lusòria
entre causa i efecte,
entre un “jo” separat i
un esdeveniment (per
exemple l’escena que
estem analitzant),
causat per les idees
d’aquest “jo” (ego).
Per això Hawkins té
tan clar que

*“Aquest és l’origen de les pors,
la inseguretats i l’enuig quan
sorgeixen obstacles que
amenacen els plans d’aquest
imaginari mecanisme de
supervivència.*”

Per això, l'estudiant espiritual seriós, no deixa mai d'aprendre de tot el que li passa cada dia. Aquest estudiant espiritual aprèn recorrent contínuament a Déu. Cada dificultat, preocupació, sofriment, la posa en mans del Pare, a qui li entrega tot, i s'hi entrega amb confiança. Això és un acte d'amor.

Hawkins afegeix:

“Si estàs dedicat a la tasca del teu camí espiritual, finalment acabes en la veritat espiritual i en programes espirituals, perquè, per a molts dilemes humans, simplement no hi ha cap altra resposta. Tal com no hi ha cap altra resposta per a la mort d'un ésser estimat, excepte rendir-se a Déu i a la voluntat de Déu, sabent que finalment la veritat espiritual, sanarà tot dolor.”

“En un treball espiritual seriós, convé tenir unes quantes eines bàsiques i senzilles de les que es pot dependre plenament i en els que es pot confiar tranquil·lament per superar la por i la incertesa. Una veritat bàsica d’inestimable valor i utilitat és la idea que:

Tot temor és fals i no es base en la veritat.

Quan hem discutit, ens hem enfadat i hem renyit amb algú,
l'emoció bàsica que està en joc és la

A close-up, black and white photograph of a person's mouth and nose. The person's lips are slightly parted, and their expression is neutral. The lighting is soft, highlighting the texture of the skin and the shape of the lips.

por

Després se n'hi afegeixen altres (orgull, vanitat, inseguretat, culpa...), però la por és l'emoció bàsica que ens fa pànic: *“què passarà, com em tractaran, què em farà sofrir, com em sentiré si...”*

“La por se supera dirigint-se cap a ella, fins que un la travessa i es troba amb l’alegria que la por l’estava bloquejant. L’alegria que segueix després d’afrontar qualsevol por espiritual prové del descobriment que no era més que una il·lusió sense base real... Perquè el món que l’ego dibuixa és una projecció de les seves pròpies il·lusions i posicionaments arbitraris.”

“Aquest món no existeix”.

Això no ens ho creiem, perquè el món que veiem és aquest:

El camí espiritual que estem fent, és una continua recerca de la Veritat espiritual. Sant agustí va dir que la Veritat la tenim dins nostre. On l'hem de buscar? Dins nostre. La qüestió és que estem massa habituats a buscar-la fora. Per això, una decisió important que l'estudiant espiritual ha de fer és

“convertir-se”.

De fet, el camí espiritual seriós, significa una constant conversió
sinònim de reestructuració de ment, cor, actitud i reaccions.
La reestructuració fonamental consisteix en prendre la decisió de
viure dins, i des de dins travessar tots els posicionament de l'ego.

*Mira si et serveix aquesta meditació.
Fem-ne una humil pregària demanant a Déu...*

Converteix-me

VIURE DINS

Volem convertir-nos, Senyor. Fins ara hem viscut "fora"; des d'avui hem de viure "dins", com Maria.

Perquè fins i tot viure "fora", projectats cap al germà o cap a les obres - realitzades per amor a Déu- si no és rectificat per una força espiritual que contínuament atrau l'ànima cap al més profund d'un mateix, pot ser motiu de distracció amb moltes paraules inútils, amb "coses santes" donades als gossos.

Viure "dins", créixer interiorment, desaferrar-nos de tot, no per romandre suspesos entre el cel i la terra, sinó "radicats" al Cel, fixos al Cor de Crist, a través del Cor de Maria, en una estada trinitària, preludi de la Vida que vindrà.

A man with curly hair, wearing a red t-shirt, is shown from the chest up. He has his arms raised high, with his fists clenched, in a gesture of triumph or prayer. He is looking upwards with a joyful expression. The background is a bright, hazy sunset or sunrise sky with soft orange and yellow tones. The overall mood is one of hope and spiritual fulfillment.

Viure "dins" i oferir-li al proïsme només la limfa que neix del Cel dins nostre, per servir-lo veritablement, i no escandalitzar-lo amb la nostra poca santedat.

Viure "dins" com Maria, la inabastable, la Mare estimada, la Reina, la Conductora, que venç Satanàs, ancorada en Déu; i no per postures exteriors de què tan lluny està.

**Viure "dins", elevats en
creu per les nostres
pròpies mans, perquè
Crist continuï, també a
través nostre, l'obra de
reunificació en un món
arlequí que pateix, que
espera, que vol oblidar,
que tem, també el
nostre cor avui, com les
multituds ahir.**

Viure “dins” per arrossegar el món, que només viu “fora”, als abismes dels misteris de l'esperit, on un s'eleva i descansa, es reconforta i cobra energies, troba alè per tornar a la terra a continuar la batalla cristiana fins a la mort. (Ch. L.)

Un cop més, la manera de transcendir tot dolor es remet a la humilitat d'estar disposats a deixar anar la nostra manera de veure les coses i a permetre que la veritat espiritual entri pel seu compte. La gent no s'adona que quan un queda en silenci, de sobte d'aquest silenci en sorgeix una presa de consciència.

Si la font de la felicitat és l'autorealització dins d'un mateix, ningú no la pot arrabassar. Arribes a un punt on si vius o mors a nivell físic és irrellevant. Moltes vegades mires la mort a la cara, i si marxes, marxes, i si no marxes, no marxes, i no importa gaire.

Quan ens assetja un desig, ens estem predisposant a patir. Per tant, si estem disposats a lliurar-ho tot a Déu, estem disposats a lliurar-ho tot, passi el que passi fins i tot la pròpia vida.

Avui, fem una anàlisi profunda dels nostres mecanismes que ens bloquegen la pau. Aquestes reaccions d'ira que sovint experimentem, per senzilles que siguin, tenen el poder de sabotejar-nos-la. La nostra i la dels altres...

A woman with short dark hair, wearing a purple sweater and a dark shawl, is looking out of a window. Her right hand is raised, palm facing forward, as if gesturing or speaking. The window frame is visible on the left and bottom. The background outside is dark and blurry.

No li ho permeteu més a l'ego?

A photograph showing a hand from the left side of the frame reaching out to touch a child's face through a window pane. The child is smiling and looking towards the hand. The window frame is blue and yellow. The background is a plain wall.

**La característica
dels fills de Déu és
la pau.**

**Si tenim pau dintre,
la transmetrem,
sense cap esforç.
Si ens quedem
ressentits,
malament.**

P P
A A
U U
* *
P P
A A
U U
* *
P P
A A
U U
* *

La Pau de

Crist

sigui amb tots nosaltres

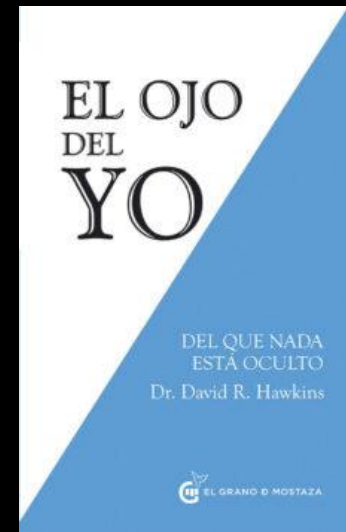
Compartim?

Som-hi!

*Textos de
Hawkins de:
pp. 122-123,*

*I de:
pp. 123-125*

